

Desioen arraina

Duela urte asko, itsasertzeko herrixka txiki batean, arrantzale zahar bat eta bere emaztea bizi ziren. Oso pobreak ziren eta egurrezko txabola zahar bat eta txalupa txiki bat besterik ez zituzten, eta arrantzalea egunero arrantzan egitera joaten zen bizibidea ateratzeko.

Goiz batean, beste edozein bezala, arrantzaleak sarea hartu zuen eta itsasora joan zen. Sarea behin bota zuen, baina ez zuen ezer harrapatu. Bigarren aldiz bota zuen, baina ez zuen harrapatu ere egin. Hirugarrenean, sarea oso astuna zela sentitu zuen. Hunkituta zegoen! Baina atera zuenean, arrain arruntaren ordez, urrea bezala distiratzen zuten ezkatak zituen arrain bat aurkitu zuen.

Arrainak, arrantzalearen harridurarako, hitz egin zuen!

—Mesedez, arrantzale zaharra, utzi itsasora joaten! Hala egiten baduzu, desio bat emango dizut.

Arrantzalea, nahastuta baina jatorra, une batez pentsatu zuen. Ez zuen asko behar bizitzeko, beraz, arraina itsasora itzultzen utzi zuen.

—Igeri egin, lagun txikia. Ez dut ezer behar. Libre izatea nahi dut, besterik ez.

Esker oneko arraina olatuetan desagertu zen, uretan argi-arrasto bat utziz.

Arrantzalea etxera itzuli eta emazteari gertatutakoa kontatu zionean, oso haserre jarri zen.

—Nola utzi duzu arrain magiko bat ezer eskatu gabe? —oihu egin zuen haserre. —Etxe berri bat eskatu beharko zenuen! Txabola hau erortzen ari da!

Arrantzalea konbentzituta ez zegoen arren, itsasora itzultzea erabaki zuen. Kostaldera joan eta oihu egin zuen:

—Ai, arrain magikoa! Oraindik hor bazaude, itzuli, mesedez!

Ura mugitu eta arrain magikoa agertu zen.

—Zer behar duzu, arrantzale zaharra? —galdetu zuen arrainak ahots leunez.

—Nire emazteak etxe berri bat nahi luke...

—Ados —esan zuen arrainak—. Joan etxera. Lortu duzu.

Arrantzalea itzuli zenean, harrizko etxe eder bat aurkitu zuen. Bere emaztea, ordea, ez zegoen guztiz pozik. Denborarekin, gehiago eskatzen hasi zen.

Lehenik, aberastasunak nahi zituen. Gero, erregina izan nahi zuen. Eta azkenik, lurralde guztien enperatriza izan nahi zuen. Aldi bakoitzean, arrantzalea itsasora itzultzen zen eta arrain magikoa deitzen zuen, eta honek beti betetzen zituen bere nahiak.

Baina arrantzalearen emaztea ez zen inoiz asebete. Egun batean, eguzkiaren eta ilargiaren andrea izan nahi zuela erabaki zuen.

Arrantzaleak azken nahi hori arrain magikoari helarazi zionean, zerua ilundu egin zen, olatuak altxatu ziren eta arrainak triste erantzun zuen:

—Zoaz etxera, arrantzalea. Dena lehen bezala izango da berriro.

Arrantzalea itzuli zenean, bere txabola zaharra aurkitu zuen, beti bezala. Berak eta bere emazteak nahi izan zuten guztia galdu zuten gutizia dela eta.